

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 39 2020, nummers 796 – 817 vrijdag 23 oktober 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
8.40- en 8.42-AMvB's.....	9
Natuurbescherming.....	10
Waterwet.....	11
Sociale zekerheid overig.....	11
TOZO, NOW, TOFA.....	12

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bestuursrecht overig	14
Algemene Verordening Gegevensbescherming	14
Gezondheid	15
Huisvesting	16
Onderwijs	17
Wet arbeid vreemdelingen	18
Wet openbaarheid van bestuur	19
Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus	22
Vreemdelingenrecht	23
Regulier	23
Asiel	24

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 796

ABRS, 14-10-2020, 202001552/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Enschede.

Awb 8:61 lid 2

ZITTING. I.c. wordt in het door [appellant] aangevoerde geen grond gevonden voor het oordeel dat het ontbreken van een geluidsopname in strijd is met de rechtszekerheid. Artikel 8:61, tweede lid, van de Awb schrijft voor dat de griffier aantekeningen bijhoudt van het verhandelde ter zitting. De Awb schrijft niet voor dat er een geluidsopname moet worden gemaakt.

[ECLI:NL:RVS:2020:2434](https://ecli.nl/RVS:2020:2434)

JnB2020, 797

Voorzienenrechter Rechtbank Amsterdam, 09-10-2020 (publ. 16-10-2020), AMS 20/5192

voorzitter van de veiligheidsregio Amsterdam-Amstelland, verweerder.

Awb 1:2

Noodverordening COVID-19 veiligheidsregio Amsterdam-Amstelland (hierna: Noodverordening) 2.7 lid 1

BELANGHEBBENDE. Corona. Verzoek tot handhaving tegen de NS omdat volgens verzoeker de NS artikel 2.7, eerste lid, van de Noodverordening overtreedt. Verzoeker heeft een vitaal beroep. Verzoeker heeft voortsnog onvoldoende aannemelijk gemaakt dat hij een eigen en persoonlijk belang heeft bij het handhavingsverzoek, dat hem in voldoende mate onderscheidt van andere reizigers. Verzoeker voert aan dat het gevaar op besmetting met COVID-19 aanzienlijk toeneemt, maar het is onduidelijk waarom dit voor andere reizigers niet zou gelden. In de stelling van verzoeker dat alternatief vervoer redelijkerwijs niet van hem kan worden verlangd, wordt evenmin aanleiding gezien om een voorlopige voorziening te treffen.

[ECLI:NL:RBAMS:2020:4912](https://ecli.nl/RBAMS:2020:4912)

JnB2020, 798

Rechtbank Den Haag, 31-08-2020 (publ. 09-10-2020), 2020/41 en 2020/42

Awb 8:15

WRAKING. Corona. Afwijzing wrakingsverzoek. Aan verzoeker is, ondanks de omstandigheid dat zijn aanhoudingsverzoek te laat was ingediend, gelet op de motivering daarvan, telefonisch een (door de coronamaatregelen in de rechtspraak landelijk veel gebruikt) alternatief geboden, namelijk het houden van een telefonische zitting op dezelfde dag en hetzelfde tijdstip. Hiermee werd tegemoet gekomen aan zijn bezwaren tegen een (fysieke) mondelinge behandeling en de daarmee verband houdende risico's op besmetting met het coronavirus. Verzoeker heeft toen echter aangegeven dat hij ook geen telefonische zitting wil. Hierop is zijn aanhoudingsverzoek vervolgens

schriftelijk, ongemotiveerd, afgewezen. De rechtbank is van oordeel dat uit deze omstandigheden geen vooringenomenheid kan worden afgeleid.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:10139](https://ecli.nl/RBDHA:2020:10139)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 799

ABRS, 21-10-2020, 201908045/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Deurne.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a, 2.10 lid 1 onder c

WABO. BESTEMMINGSPLAN. GEBIEDSAANDUIDING. Omgevingsvergunning voor het bouwen van een schuilgelegenheid voor dieren. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college ten onrechte niet kenbaar getoetst of het bouwplan in overeenstemming is met artikel 31, lid 31.11.1, onder c, van de planregels. Ingevolge artikel 31, lid 31.11.1, onder c, van de planregels zijn gronden met de gebiedsaanduiding "wetgevingszone - omgevingsvergunning bosovergangsgebied" bestemd voor het behoud en bescherming van de kleinschaligheid en beslotenheid. [...] De Afdeling volgt het college niet in zijn stelling dat dit artikel alleen een rol speelt bij de aanvraag van een aanlegvergunning voor de in lid 31.11.2, onder d, genoemde vergunningsplichtige werken en werkzaamheden. Dat in de planregels een aanlegvergunningstelsel is opgenomen, neemt niet weg dat op het perceel een gebiedsaanduiding van toepassing is die specifieke waarden beoogt te beschermen waarmee rekening moet worden gehouden.

[ECLI:NL:RVS:2020:2494](https://ecli.nl/RVS:2020:2494)

JnB2020, 800

MK ABRS, 21-10-2020, 201905975/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Baarle-Nassau.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1

WABO. BESTEMMINGSPLAN. Omgevingsvergunning akkerbouwbedrijf met als neventak een ambachtelijke landbouwdistilleerderij. Gelet op de bedrijfsmatige en ruimtelijke omvang heeft het college de distilleerderij ten onrechte als ondergeschikte functie aangemerkt in de zin van de planregels. Gedistilleerde drank kan niet worden aangemerkt als een door het agrarisch bedrijf zelf voortgebracht agrarisch product, omdat het een verwerkt product betreft.

[...] 1. De omgevingsvergunning is verleend voor het oprichten, in werking hebben en (ver)bouwen van een akkerbouwbedrijf met als neventak een ambachtelijke landbouwdistilleerderij voor de productie en opslag van jenevers en whisky's op het perceel. [...]

Tussen partijen is niet in geschil dat ingevolge het ter plaatse geldende bestemmingsplan "Buitengebied 2008" op het perceel de bestemming "Agrarisch, Agrarisch bedrijf" rust en dat de als zodanig aangewezen gronden zijn bestemd voor grondgebonden agrarische bedrijfsdoeleinden.

[...] 4.2. [...] Gelet op de bedrijfsmatige en ruimtelijke omvang heeft het college de distilleerderij ten onrechte als ondergeschikte functie aangemerkt. Het college heeft daarom ten onrechte vergunning verleend op grondslag van artikel 4.3.2, aanhef en onder c, onder 2, gelezen in samenhang met artikel 4.3.3, aanhef en onder e, van de planregels. [...]

[...] 5.1. Gelet op artikel 4.3.3, aanhef en onder c, van de planregels, is detailhandel toegestaan in door het agrarisch bedrijf zelf voortgebrachte agrarische producten of agrarische streekproducten. Beide begrippen zijn niet in de planregels gedefinieerd, maar gezien de tekst van artikelonderdeel c, mogen agrarische producten worden verkocht die zijn voortgebracht ofwel door het agrarisch bedrijf zelf, ofwel door een ander bedrijf dat in dezelfde streek is gelegen. Volgens de uitleg die het college aan deze bepaling heeft gegeven, kan gedistilleerde drank weliswaar niet worden aangemerkt als een door het agrarisch bedrijf zelf voortgebracht agrarisch product, maar kan een lokaal be- of verwerkt agrarisch product zoals gedistilleerde drank wél worden aangemerkt als agrarisch streekproduct en is de verkoop daarvan daarom toegestaan.

De Afdeling is van oordeel dat het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat gedistilleerde drank niet kan worden aangemerkt als een door het agrarisch bedrijf zelf voortgebracht agrarisch product, omdat het een verwerkt product betreft. Deze uitleg sluit aan bij de definitie van agrarisch bedrijf in artikel 1.7 van de planregels: "een bedrijf dat is gericht op het voortbrengen van producten door middel van het telen van gewassen of het houden van dieren [...]". In dit geval is graan het door het agrarisch bedrijf zelf voortgebrachte product. Het standpunt van het college dat een verwerkt product zoals gedistilleerde drank wel als agrarisch streekproduct zou kunnen worden aangemerkt, valt hiermee echter niet te rijmen, omdat ook bij een agrarisch streekproduct sprake moet zijn van een agrarisch product en geen verwerkt product, zoals whisky en jenever. De uitleg die het college aan de bepaling heeft gegeven is daarom te ruim. Nu geen sprake is van agrarische producten die op grond van artikel 4.3.3, aanhef en onder c, van de planregels mogen worden verkocht, heeft het college de winkelruimte daarom niet op grond van deze planregel kunnen toestaan. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2489](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/URL/2020/2489)

JnB2020, 801

Voorzieningenrechter rechtbank Gelderland, 19-10-2020 (publ. 20-10-2020), AWB 20/3813

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Beuningen, verweerder.
EVRM 8

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder c

WABO. HANDHAVING. DWANGSOM. BIJZONDERE OMSTANDIGHEDEN.

Handhavend optreden tegen het gebruik van recreatiewoningen op een vakantiepark door arbeidsmigranten. In de algemeen heersende toestand van

de volksgezondheid (het coronavirus) en de algemene problemen over de huisvesting van arbeidsmigranten, heeft het college geen aanleiding hoeven zien van handhaving af te zien. Verzoekers hebben naar het oordeel van de voorzieningenrechter in dit verband onvoldoende individuele bijzondere omstandigheden gesteld waarom verweerder van handhaving moest afzien.

[...] last onder dwangsom [...].

[...] 1. In het kader van toezicht en handhaving op en rondom vakantieparken hebben in 2019 controles op het vakantiepark "De [locatie]" plaatsgevonden. Omdat verweerder uit deze controles heeft opgemaakt dat in strijd met het bestemmingsplan de recreatiewoningen op het park worden gebruikt voor de huisvesting van arbeidsmigranten treedt verweerder handhavend op. [...]

[...] 9.1. De voorzieningenrechter stelt voorop dat de in Nederland heersende toestand van de volksgezondheid (het coronavirus) en de algemene problemen over de huisvesting van arbeidsmigranten (tekort aan goede huisvestingslocaties voor arbeidsmigranten), geen bij de handhaving vanwege strijd met het bestemmingsplan betrokken belangen zijn. Verweerder hoeft deze dus bij zijn afweging om al dan niet te handhaven, niet te betrekken. Het moet immers gaan over bijzondere omstandigheden en niet over algemene omstandigheden. Handhavingsbesluiten als hier aan de orde zijn niet bedoeld om beleid over volksgezondheid of arbeidsmigranten te voeren. Ook artikel 8 van het EVRM gaat uit van een individuele afweging. Dus die bepaling staat, anders dan verzoekers betogen, niet in de weg aan het niet bij het bestreden besluit betrekken van de in Nederland heersende toestand van de volksgezondheid en de algemene problemen over de huisvesting van arbeidsmigranten.

Daarom heeft verweerder in de algemeen heersende toestand van de volksgezondheid en de algemene problemen over de huisvesting van arbeidsmigranten, geen aanleiding hoeven zien van handhaving af te zien.

9.2 Wat verweerder wel moet doen, is bij elk handhavingsbesluit in concreto afwegen of de gezondheid en huisvesting van alle bij dat besluit specifiek betrokken (rechts)personen, ertoe leiden dat van handhaving moet worden afgezien. Daarbij kan gedacht worden aan (voor corona) bijzonder kwetsbare personen. Bij die afweging moeten ook de in artikel 8 van het EVRM beschermde belangen worden betrokken. Dat vergt dus een op de bij het besluit betrokken woningen en personen toegespitste beoordeling. Het is aan verzoekers om deze bijzondere omstandigheden naar voren te brengen.

Verzoekers hebben hoofdzakelijk verwezen naar de in Nederland heersende algemene toestand van de volksgezondheid en de algemene problemen over de huisvesting van arbeidsmigranten en de door artikel 8 van het EVRM beschermde belangen, maar deze niet specifiek toegespitst op de door de handhaving specifiek getroffen (rechts)personen. Het blijft bij algemene stellingen en wordt niet op verzoekers zelf toegespitst.

Verzoekers hebben naar het oordeel van de voorzieningenrechter daarom onvoldoende individuele bijzondere omstandigheden gesteld waarom verweerder van handhaving moest afzien. [...]

[ECLI:NL:RBGEL:2020:5480](https://ecli.nl/rbgel:2020:5480)

JnB2020, 802

ABRS, 21-10-2020, 201901761/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Landerd.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, c en e

Wet milieubeheer 7.2 lid 1 onder a

Besluit milieueffectrapportage (hierna: Besluit m.e.r.) 2.1 lid 1, bijlage categorie 14 onderdeel C

WABO-milieu. Milieueffectrapport. I.c. is terecht geconcludeerd dat het aantal aangevraagde mestvarkens het college niet verplicht tot het maken van een MER. De drempelwaarde van categorie 14 van onderdeel C van de bijlage bij het Besluit m.e.r. wordt alleen gehaald als bij het aantal aangevraagde mestvarkens het aantal aangevraagde opfokzeugen wordt opgeteld. Mestvarkens zijn echter niet gelijk te stellen aan opfokzeugen, omdat ze fysiologisch anders zijn, zowel wat betreft gewicht, levenswijze, voeding als excreties. In het Besluit m.e.r. worden mestvarkens en opfokzeugen daarom als aparte categorie dieren beschouwd.

Besluit waarbij [...] een omgevingsvergunning is verleend voor het veranderen en uitbreiden van een bestaande varkenshouderij en het bouwen van een varkensstal. [...] 4. [appellant A] en anderen betogen dat de rechtbank ten onrechte geconcludeerd heeft dat er geen milieueffectrapport (hierna: MER) hoeft te worden gemaakt. Zij voeren daartoe als eerste aan dat de aanvraag ziet op het uitbreiden van de inrichting met meer dan 3000 mestvarkens, omdat de opfokzeugen en de mestvarkens milieutechnisch gezien op dezelfde wijze worden gehouden en die aantallen daarom bij elkaar opgeteld moeten worden. [...]

4.1. Op grond van artikel 7.2, eerste lid, onder a van de Wet milieubeheer in samenhang met artikel 2.1, eerste lid van het Besluit m.e.r. en gelet op de drempelwaarde van categorie 14 van onderdeel C van de bijlage bij het Besluit m.e.r. is het college verplicht een MER te maken als de aangevraagde activiteit ziet op uitbreiden van de inrichting met minimaal 3000 mestvarkens. Die drempelwaarde wordt in dit geval alleen gehaald als, zoals [appellant A] en anderen aanvoeren, bij het aantal aangevraagde mestvarkens het aantal aangevraagde opfokzeugen wordt opgeteld. Mestvarkens zijn echter niet gelijk te stellen aan opfokzeugen, omdat ze fysiologisch anders zijn, zowel wat betreft gewicht, levenswijze, voeding als excreties. In het Besluit m.e.r. worden mestvarkens en opfokzeugen daarom als aparte categorie dieren beschouwd. Aangezien niet is gebleken dat de opfokzeugen als ware het mestvarkens zullen worden gehouden, heeft de rechtbank terecht overwogen dat het college bij het bepalen van het aantal mestvarkens niet de aangevraagde hoeveelheid opfokzeugen in aanmerking heeft genomen. De rechtbank is dan ook terecht tot de conclusie gekomen dat het aantal aangevraagde mestvarkens het college niet verplicht tot het maken van een MER. Het betoog faalt in zoverre. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2463](https://www.ecli.nl/rvs/2020/2463)

JnB2020, 803

MK Rechtbank Oost-Brabant, 29-09-2020 (publ. 05-10-2020), SHE 19/2828

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e, 2.14 lid 5, 3.10 lid 3

WABO-milieu. Omgevingsvergunning voor milieuneutraal veranderen van een inrichting. Geurhinder. Verweerder heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt of wel kan worden voldaan aan artikel 2.1, eerste lid, onder e, van de Wabo alsmede aan voorschrift 6.2.5 van de onderliggende revisievergunning.

Besluit waarbij een omgevingsvergunning is verleend voor het milieuneutraal veranderen van een inrichting. [...]

4.1 Volgens eiser is geen sprake van een milieuneutrale wijziging. [...]

4.3 Deze beroepsgrond draait eigenlijk om de vraag of sprake is van een milieuneutrale wijziging (dus een wijziging maar met dezelfde milieubelasting) of een uitbreiding (grotere milieubelasting). Bij een uitbreiding moet de uitgebreide procedure worden doorlopen en bij een milieuneutrale wijziging wordt de reguliere procedure doorlopen. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) moet voor de beantwoording van de vraag of de vergunde veranderingen andere of grotere gevolgen voor het milieu hebben, een vergelijking worden gemaakt tussen de laatst vergunde werking van de inrichting en de aangevraagde werking van de inrichting. Er wordt géén vergelijking gemaakt met de feitelijke werking van de inrichting en de aangevraagde werking van de inrichting. De toetsing van de vergunningaanvraag voor deze verandering beperkt zich tot de vraag of aannemelijk is gemaakt dat de verandering inderdaad niet leidt tot andere of grotere nadelige milieugevolgen ten opzichte van de reeds vergunde situatie. Toename van de feitelijke milieubelasting is toegestaan, zolang de toename binnen de maximale vergunde emissie blijft (zie de uitspraak van de Afdeling van 18 oktober 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2832](#)).

4.4 De rechtbank stelt eerst een aantal zaken vast. [...]

4.5 Is voldoende aannemelijk dat in de aangevraagde situatie nog steeds aan voorschrift 6.2.5 kan worden voldaan? Idealiter wordt op voorhand een inschatting gemaakt van de hoeveelheid en de soort afvalstoffen. Bovendien wordt de hedonische correctiefactor van de geurhinder van de afvalstoffen bepaald. Als dat is gedaan, is van te voren duidelijk hoeveel geurimmissie vanwege de opslag van specifieke soorten afvalstoffen zal optreden en wanneer de geurimmissiegrenswaarde in voorschrift 6.2.5 zal worden overschreden. Dit is echter niet gedaan. Verweerder heeft volstaan met de opmerking dat zal worden gehandhaafd als niet wordt voldaan aan de beperking in de aanvraag.

4.6 De rechtbank is van oordeel dat verweerder onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt of wel kan worden voldaan aan artikel 2.1, eerste lid, onder e, van de Wabo alsmede aan voorschrift 6.2.5 om meerdere redenen:

- Het enige houvast dat verweerder heeft, is dat in de aanvraag is aangegeven dat de uitbreiding van de te accepteren afvalstromen niet zal leiden tot een andere geuremissie dan vergund. Dat is na vergunningverlening de enige beperking van de geurhinder. Deze beperking is echter niet toereikend. De in 2016 vergunde geuremissie en geurimmissie zijn niet hedonisch gecorrigeerd. Zoals hierboven is aangegeven, kan dit niet worden afgeleid uit het geurrapport. Als sterk geurende afvalstoffen worden

opgeslagen, kan dit tot problemen leiden. De vergunde geuremissie is ook iets anders dan de vergunde geurimmissie. Het is niet genoeg dat de geuremissie hetzelfde blijft. De vergunde geuremissie is de geuremissie van bepaalde bronnen. Er moet tevens worden voldaan aan de geurimmissiegrenswaarde die is vergund in voorschrift 6.2.5. De geurimmissie is de geurhinder afkomstig van de gehele inrichting, niet alleen van bepaalde bronnen. Daar kan dus ruis tussen zitten.

- De geurimmissiegrenswaarde is uitgedrukt in een 98-percentiel geurconcentratie. Dit betekent dat een berekende geurconcentratie 2% van de tijd in een jaar (ongeveer 175 uren) boven een gestelde waarde mag uitkomen, en 98% van de tijd niet. Dat maakt handhaving achteraf niet eenvoudig. De rechtbank wijst er in dit verband op dat voorschriften 6.3.1 tot en met 6.3.4 (met meet- en registratieverplichtingen) niet zien op de opslag en inname van nieuwe afvalstoffen. Als verweerder zou willen handhaven, dan zal van dag tot dag moeten worden vastgelegd welke nieuwe afvalstof is ingenomen en opgeslagen, in welke hoeveelheid en wat hiervan de hedonische correctiefactor is geweest. Als dat niet gebeurt, dan kan verweerder niet controleren of voorschrift 6.2.5 gedurende een heel jaar wordt nageleefd.

- Het nadeel van handhaving achteraf is verder dat er dan wel mogelijk een overtreding van voorschrift 6.2.5 heeft plaatsgevonden en dat een omwonende dus geurhinder ondervindt in een mate die niet aanvaardbaar is geacht in de revisievergunning van 2016.

- De rechtbank ziet in dit verband ook niet in waarom vergunninghoudster bij afwijken van de emissierelevante parameters in voorschrift 6.2.4 wel eerst een geurberekening moet maken en waarom deze zorgvuldigheid niet wordt betracht bij het vergunnen van de inname en opslag van nieuwe afvalstoffen.

4.7 Verweerder moet aannemelijk maken dat aan de vergunningsvoorschriften van de revisievergunning uit 2016 kan worden voldaan. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, is de rechtbank van oordeel dat verweerder hierin niet is geslaagd. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2020:4707](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 21-10-2020, 201905929/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2020:2473](#));
- Rechtbank Noord-Holland, 08-10-2020 (publ. 19-10-2020), HAA 19/3010 ([ECLI:NL:RBNHO:2020:7904](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- ABRS, 14-10-2020, 202000960/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2020:2435](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2020, 804

MK Rechtbank Oost-Brabant, 19-10-2020, 19/2944 en 19/2958

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2, 2.8 lid 2

NATUURBESCHERMING. Natuurvergunning voor aanleg nieuwe verbindingsweg N69. De stikstofuitspraak van 29 mei 2019 sluit volgens de rechtbank niet op voorhand uit dat verweerder gebruik maakt van een eerdere passende beoordeling die specifiek voor een vergund project is opgesteld. In het bestreden besluit zijn de gevolgen van het project in relatie tot een mogelijke grondwaterverontreiniging niet zorgvuldig genoeg beoordeeld. Vernietiging bestreden besluit met instandlating van de rechtsgevolgen.

[...] verweerder [heeft] aan de provincie op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb vergunning verleend voor de aanleg en ingebruikname van de nieuwe verbindingsweg N69 [...], gelegen nabij het Natura 2000-gebied "Leenderbos, Grootte Heide & De Plateaux".

[...] Hoe beoordeelt de rechtbank verweerders verwijzing naar de eerdere passende beoordeling?

3.1 Verweerder heeft géén nieuwe passende beoordeling gemaakt ten behoeve van het bestreden besluit, maar verwijst naar de aangepaste passende beoordeling die ten grondslag heeft gelegen aan het laatste herstelbesluit voor het provinciale inpassingsplan. [...]

3.2 Eisers zijn van mening dat een nieuwe passende beoordeling had moeten worden gemaakt met inachtneming van de uitspraak van de Afdeling over het PAS van 29 mei 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:1603](#), verder: de uitspraak van 29 mei 2019) en latere uitspraken zoals de uitspraak van 6 april 2020 ([ECLI:NL:RVS:2020:1184](#)).

[...] 3.4 Tussen partijen is niet in geschil dat in het vergunde project géén nieuwe activiteiten zijn opgenomen die niet eerder zijn opgenomen in de passende beoordeling die ten grondslag heeft gelegen aan het provinciale inpassingsplan. Dit betekent volgens de rechtbank nog niet dat er daarom nooit nieuwe inzichten of gegevens kunnen bestaan over de significante gevolgen van een project. Uit de genoemde uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2019 volgt bijvoorbeeld dat in de passende beoordeling die aan het PAS ten grondslag heeft gelegen, niet was verzekerd dat de natuurlijke kenmerken van Natura 2000-gebieden niet worden aangetast. Dat is een inhoudelijk nieuw inzicht met als gevolg dat voor een plan of een project niet kan worden volstaan met een verwijzing naar de passende beoordeling die ten grondslag heeft gelegen aan het PAS (zie de uitspraak van de Afdeling van 22 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1129](#)). De uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2019 sluit echter volgens de rechtbank niet op voorhand uit dat verweerder gebruik maakt van een eerdere passende beoordeling die specifiek voor een vergund project is opgesteld. Aan de hand van de argumenten van eisers zal moeten worden beoordeeld of hier gegevens of inzichten aan zijn te ontleen die noodzaken tot het maken van een nieuwe passende beoordeling. Indien en voor zover de Afdeling in de uitspraken over het provinciale inpassingsplan een inhoudelijk oordeel heeft gegeven

over dat specifiek aspect van de passende beoordeling, kan slechts een inhoudelijk nieuw inzicht (al dan niet ontleend aan de uitspraak van 29 mei 2019) een verwijzing naar de eerdere passende beoordeling in de weg staan. Een nieuw juridisch inzicht zal minder snel noodzaken tot een nieuwe passende beoordeling.

[...] 9.2 De rechtbank stelt vast dat in de passende beoordeling bij het provinciale inpassingsplan en in het bestreden besluit niet wordt ingegaan op de risico's van een verspreiding van grondwaterverontreiniging door de aanleg van de beekdalbrug over de Keersop of de verleming van de KS70. Eisers hebben dit ook aangevoerd in de procedure over het provinciale inpassingsplan, maar de Afdeling oordeelde in de tussenuitspraak van 17 mei 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:1306](#)) dat dit een nieuwe beroepsgrond was en heeft deze nieuwe beroepsgrond niet inhoudelijk besproken.

[...] 10.4 De rechtbank beschouwt de bevindingen in de Notitie RHDHSV als een aanvulling op de eerdere passende beoordeling. Door verwijzing naar de bevindingen in de Notitie RHDHV en de overige conclusies van RHDHV heeft verweerder voldoende onderbouwd dat de grondwaterverontreiniging afkomstig van de voormalige stortplaats van de Victoriedijk als gevolg van de aanlegwerkzaamheden van de nieuwe N69 en de uitvoering van de beschermingsmaatregelen in de passende beoordeling bij het provinciale inpassingsplan geen significante gevolgen zal hebben voor het Natura 2000-gebied. Daarmee is dit aspect afdoende passend beoordeeld.

11. De beroepen zijn gegrond. De rechtbank vernietigt het bestreden besluit. De rechtbank laat de rechtsgevolgen van het vernietigde bestreden besluit in stand. Dat betekent dat de provincie het project kan uitvoeren en dat de Nieuwe Verbinding kan worden aangelegd en te zijner tijd in gebruik kan worden genomen. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2020:5069](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 19-10-2020, SHE 20/297 e.v. ([ECLI:NL:RBOBR:2020:5062](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 19-10-2020, SHE 20/303 ([ECLI:NL:RBOBR:2020:5063](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 19-10-2020, SHE 20/299 ([ECLI:NL:RBOBR:2020:5064](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2020, 805

Rechtbank Den Haag, 18-09-2020 (publ. 16-10-2020), SGR 19/7243

college van burgemeester en wethouders van Den Haag, verweerder.

WVW 18

Beleidsregels gehandicaptenparkeren 2012 (hierna: de Beleidsregels) 8.1, 8.5

GEHANDICAPTENPARKEERPLAATS (GPP). Verweerder is niet gehouden om de vanwege de door de vogeluitwerpselen door eiseres ervaren overlast de GPP op een andere locatie aan te wijzen.

4.3. Tussen partijen is niet geschil dat eiseres voldoet aan de voorwaarden voor een GPP. Slechts in geschil is of verweerder vanwege de door de vogeluitwerpselen ervaren overlast gehouden was de GPP op een andere locatie aan te wijzen.

4.4. In hetgeen eiseres heeft aangevoerd ziet de rechtbank geen reden waarom verweerder de GPP op een andere locatie had moeten aanwijzen. Eiseres heeft niet aannemelijk gemaakt dat de bij het bestreden besluit aangewezen parkeerplaats, welke het dichtst bij haar woning is gelegen, ongeschikt is voor de met de aanwijzing als GPP te dienen doelen. De door haar ervaren overlast door vogeluitwerpselen is op zichzelf daartoe onvoldoende. Dat de gezondheidsklachten van eiseres door de ervaren overlast en de als gevolg daarvan ontstane perikelen zijn toegenomen, heeft zij niet aannemelijk gemaakt. Uit de door haar overgelegde brief van haar huisarts blijkt dat zij stress ervaart door haar incontinentie voor ontlasting. Hieruit volgt echter niet dat haar klachten zijn toegenomen door de ontstane situatie. Dat er voldoende geschikte parkeergelegenheid beschikbaar is, betekent evenmin dat verweerder een andere parkeerplaats had moeten aanwijzen. Daargelaten de vraag of de overlast door vogeluitwerpselen daarmee zou zijn verholpen, zou deze parkeerplaats verder van de woning van eiseres zijn gelegen. Aanwijzing van deze parkeerplaats zou dan haaks staan op de met de aanwijzing als GPP te dienen doelen. Verweerder heeft in het verweerschrift nog toegelicht dat het algemeen belang is gediend met een juiste toedeling van een GPP. Zodra aan een andere bewoner een GPP toegekend moet worden op een voor hem dichtstbijzijnde locatie, kan dit de locatie zijn die eiseres wenst. Dit kan tot ongewenste situaties leiden.

4.5. Gelet op het voorgaande heeft verweerder in redelijkheid tot de aan het bestreden besluit ten grondslag gelegde belangenafweging kunnen komen en daarnaast geen grond gezien om de in artikel 8.1 van de Beleidsregels neergelegde hardheidsclausule toe te passen.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:10326](https://www.eclisearch.nl/ECLI/NL/RBDHA:2020:10326)

TOZO, NOW, TOFA

JnB2020, 806

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 15-10-2020 (publ. 22-10-2020), SGR 20/5911

college van burgemeester en wethouders van Zoetermeer, verweerder.

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo) 10

TOZO. Verzoekers hebben aangegeven het bedrijfskrediet te willen gebruiken om een boekhouder in te huren voor de belastingaangifte over 2019 en om een beroeps- en bedrijfsaansprakelijkheidsverzekering af te sluiten. Dit zijn verplichtingen die verzoekers nog aan moeten gaan. Financiële verplichtingen

die daaruit voort gaan vloeien vallen naar het oordeel van de voorzieningenrechter buiten het bereik van de Tozo.

4. Op 28 mei 2020 hebben verzoekers een lening bedrijfskapitaal ingevolge de Tozo aangevraagd. Bij besluit van 3 augustus 2020 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen omdat verzoekers niet voldeden aan het urencriterium. Naar aanleiding van een (informeel) verzoek tot herziening heeft verweerder op 19 augustus 2020 een nieuw besluit genomen en de aanvraag opnieuw afgewezen. Verweerder heeft hieraan ten grondslag gelegd dat in het geval van verzoekers geen sprake is van een inkomensachteruitgang danwel omzetverlies door de coronacrisis. Daarbij komt volgens verweerder dat verzoekers een lening bedrijfskapitaal voor toekomstige financiële verplichtingen aanvragen en daar is de Tozo niet voor bedoeld. [...]

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

6.1 Artikel 10, eerste lid van de Tozo luidt als volgt:

“Bijstand ter voorziening in de behoefte aan bedrijfskapitaal kan worden verleend aan de zelfstandige die schriftelijk verklaart en aannemelijk maakt dat hij als gevolg van de crisis in verband met COVID-19 over onvoldoende direct beschikbare geldmiddelen beschikt om aan de financiële verplichtingen verbonden aan diens bedrijf of zelfstandig beroep te kunnen voldoen.”

6.2 Los van de vraag of en zo ja welk deel van de liquiditeitsproblemen van verzoekers aan COVID-19 te wijten zijn en welke toets daarbij moet worden gehanteerd, komen verzoekers niet in aanmerking voor de door hen aangevraagde lening bedrijfskapitaal van € 10.157,-. Uit artikel 10, eerste lid, van de Tozo blijkt dat er een situatie moet zijn waarin de aanvrager over onvoldoende direct beschikbare geldmiddelen beschikt om aan de financiële verplichtingen verbonden aan diens bedrijf of zelfstandig beroep te kunnen voldoen. De voorzieningenrechter begrijpt artikel 10 van de Tozo zo dat sprake moet van een situatie waarin de aanvrager niet meer kan voldoen aan zijn lopende financiële verplichtingen. Zij vindt daarvoor steun in de Handreiking Tijdelijke Overbruggingsregeling Zelfstandig Ondernemers (Handreiking) voor gemeenten waarin - zie onder 6.2 van de Handreiking - eveneens is opgenomen dat het moet gaan om lopende financiële verplichtingen. Daarvan is in het geval van verzoekers geen sprake. Verzoekers hebben aangegeven het bedrijfskrediet te willen gebruiken om een boekhouder in te huren voor de belastingaangifte over 2019 en om een beroeps- en bedrijfsaansprakelijkheidsverzekering af te sluiten. Dit zijn verplichtingen die verzoekers nog aan moeten gaan. Financiële verplichtingen die daaruit voort gaan vloeien vallen naar het oordeel van de voorzieningenrechter buiten het bereik van de Tozo.

6.3 Verweerder heeft de aanvraag van verzoekers om een lening bedrijfskapitaal dan ook terecht afgewezen. [...]

De voorzieningenrechter wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:10190](https://ecli.nl/RBDHA:2020:10190)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB2020, 807

Rechtbank Den Haag, 05-10-2020 (20-10-2020), SGR 19/6782

college van burgemeester en wethouders van Den Haag, verweerder.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 15 lid 1 en 3

AVG. Verzoek om inzage persoonsgegevens. Verweerder heeft i.c. aannemelijk gemaakt dat binnen de gemeente Den Haag géén IP-adressen worden vastgelegd, opgeslagen en gekoppeld aan personen. Geen sprake van directe of indirecte herleidbaarheid naar personen. Nu de verwerking een excessieve inspanning van verweerder vergt, waardoor het gevaar voor identificatie in de praktijk onbeduidend is, kan het IP adres niet beschouwd worden als persoonsgegeven.

Het recht op inzage van persoonsgegevens betekent niet dat de betrokkene zonder meer recht heeft op inzage in of kopieën van de stukken of bestanden als zodanig als daarin zijn persoonsgegevens voorkomen.

Besluit waarbij verweerder naar aanleiding om een verzoek van eiser om informatie over zijn persoonsgegevens op grond van de AVG inzage heeft gegeven in de persoonsgegevens die in de in het besluit genoemde en bijgevoegde documenten zijn gevonden. [...]

3. Eiser is het met het bestreden besluit niet eens. Het door verweerder verstrekte overzicht van de persoonsgegevens is volgens eiser niet compleet. Eiser heeft aangevoerd dat sprake is van verwerking van zijn IP-adres en dat deze verwerking valt onder de AVG waardoor hem inzage moet worden gegeven. [...]

7. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder aannemelijk gemaakt dat binnen de gemeente Den Haag géén IP-adressen worden vastgelegd, opgeslagen en gekoppeld aan personen. Er is dan ook geen sprake van directe of indirecte herleidbaarheid naar personen. Daartoe is van belang dat verweerder heeft toegelicht dat IP adressen indirect herleidbaar kunnen zijn tot een persoon, maar dat daarvoor middelen moeten worden ingezet om dit te kunnen vaststellen. Verweerder heeft daarbij aangegeven dat het ondoenlijk qua tijd en mankracht is om van alle burgers met wie gecommuniceerd wordt, de identificatie via een IP-adres te achterhalen. Daarbij is van belang dat de gemeente niet zelf over de gegevens om een koppeling te kunnen maken tussen een IP-adres en een burger beschikt, maar zijn er gegevens nodig van een Internet Service Provider. Nu de verwerking een excessieve inspanning van verweerder vergt, waardoor het gevaar voor identificatie in de praktijk onbeduidend is, kan het IP adres niet beschouwd worden als persoonsgegeven. [...]

9. Ten aanzien van de communicatie van eiser met de gemeente is van belang dat eiser reeds over de e-mails die hij zelf heeft gestuurd en de reactie van verweerder daarop beschikt. Voorts geeft artikel 15 van de AVG geen recht op verstrekking van een kopie van de fysieke of digitale stukken waarin de persoonsgegevens worden verwerkt. Stukken als zodanig zijn geen persoonsgegevens en nergens in de AVG wordt gesproken

over het verstrekken van een kopie van de stukken waarin de persoonsgegevens zijn verwerkt. Het recht op inzage van persoonsgegevens betekent dan ook niet dat de betrokkene zonder meer recht heeft op inzage in of kopieën van de stukken of bestanden als zodanig als daarin zijn persoonsgegevens voorkomen. Wel bestaat een recht op een volledig overzicht, in begrijpelijke vorm, van alle persoonsgegevens. Dat wil zeggen in een vorm die de betrokkene in staat stelt kennis te nemen van zijn gegevens en te controleren of zij juist zijn en zijn verwerkt in overeenstemming met de AVG. Voorts heeft verweerder aannemelijk gemaakt dat binnen de gemeente Den Haag niet wordt geregistreerd met wie de gemeente communiceert. Als een proces voorschrijft dat een email bewaard dient te worden, dan wordt deze gearhiveerd in het Data Management Systeem. [...]

[ECLI:NL:RBDHA:2020:9590](#)

Gezondheid

JnB2020, 808

MK ABRS, 21-10-2020, 201908704/1/A2

minister voor Medische Zorg.

Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg (Wet BIG) 3, 8

Besluit periodieke registratie Wet BIG (Besluit) 2

GEZONDHEID. Doorhaling inschrijving van [appellante] als fysiotherapeut in het BIG-register. Gelet op de vermelde bijzondere omstandigheden, had de minister in dit geval niet mogen vasthouden aan strikte toepassing van artikel 2, tweede lid, van het Besluit, omdat die toepassing voor [appellante] onevenredig nadelige gevolgen heeft, terwijl zij niet nodig is om de patiëntveiligheid te beschermen.

[...] 2. Bij het besluit van [...] heeft de minister de inschrijving van [appellante] als fysiotherapeut in het BIG-register doorgehaald, omdat zij voor de uiterste indieningsdatum van 3 februari 2019 geen aanvraag om herregistratie heeft ingediend.

[...] 3.3. [appellante] heeft met medische stukken aannemelijk gemaakt dat zij door het zware auto-ongeluk dat zij in december 2018 heeft gehad, in de periode na dat ongeluk niet in staat was om zelf een aanvraag in te dienen of een ander zodanig te instrueren dat die namens haar een aanvraag kon indienen. Het standpunt van de minister dat niet aannemelijk is gemaakt dat [appellante] niemand kon vragen om haar belangen te behartigen, volgt de Afdeling dus niet. Dat [appellante] niet bij het begin van de herregistratieperiode van zes maanden onmiddellijk haar aanvraag heeft ingediend, kan haar niet worden tegengeworpen. [appellante] had een periode van zes maanden om een aanvraag tot herregistratie in te dienen. Ook aan het eind van die periode mocht zij die aanvraag nog indienen. Ter zitting heeft zij toegelicht dat zij een deel van die periode nog wenste te benutten om de benodigde uren voor de urennorm te behalen, aangezien zij door de operaties als gevolg van haar ziekte nog onvoldoende uren had kunnen werken. [appellante] hoefde er geen rekening mee te houden dat zij een zwaar auto-ongeluk zou krijgen waardoor zij niet meer in staat was om tijdig een aanvraag bij de

minister in te (laten) dienen. Verder heeft zij, zodra zij daartoe in staat was, in mei 2019 alsnog een aanvraag om herregistratie ingediend.

3.4. Gelet op de onder 3.3. vermelde bijzondere omstandigheden, had de minister in dit geval niet mogen vasthouden aan strikte toepassing van artikel 2, tweede lid, van het Besluit, omdat die toepassing voor [appellante] onevenredig nadelige gevolgen heeft, terwijl zij niet nodig is om de patiëntveiligheid te beschermen. De minister had aan [appellante] daarom niet mogen tegenwerpen dat zij haar aanvraag tot herregistratie niet binnen de in artikel 2, tweede lid, van het Besluit genoemde termijn heeft ingediend. Deze bepaling had de minister bij het besluit op de aanvraag van [appellante] en het besluit op bezwaar buiten toepassing moeten laten. Het bestreden besluit is daarom in strijd met artikel 3:4, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht genomen. [...]
[ECLI:NL:RVS:2020:2493](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB2020, 809

ABRS, 21-10-2020, 201907075/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, appellant.

Huisvestingswet 2014 21 lid 1 aanhef en onder a

Huisvestingsverordening Amsterdam 2016

HUISVESTING. BOETE. In dit geval heeft de rechtbank terecht de boete gematigd. De overtreding is in dit geval minder ernstig. De consequenties ervan voor het beschermen van de woonvoorraad en het leefbaar houden van de stad zijn in deze zaak minder verstrekkend. Ook de impact op de leefbaarheid van de stad is daardoor in dit geval minimaal gebleven. Aan de achterliggende redenen van de wetgeving wordt dus voldaan.

[...] bestuurlijke boete [...] van € 20.500,00.

[...] 2. [...] Niet meer in geschil is dat [wederpartijen] een vergunning nodig hebben om de woning te kunnen verhuren. Zij bestrijden niet langer dat zij, omdat zij de woning hebben verhuurd, artikel 21, eerste lid, aanhef en onder a, van de Huisvestingswet hebben overtreden en dat het college dus een boete op kon leggen.

In geschil is nog wat de hoogte van die boete moet zijn.

[...] 3. De rechtbank heeft in de omstandigheden van het geval aanleiding gezien de boete te matigen tot € 10.000,00. Volgens de rechtbank staat het boetebedrag niet in verhouding tot de ernst van de overtreding.

[...] 5. [...] Het college voert terecht aan dat de aanneming van de rechtbank, dat de woning in totaal voor niet meer dan 60 dagen aan toeristen verhuurd is geweest, niet is onderbouwd omdat geen overzicht van de verhuurde dagen is overgelegd. Het stelt ook terecht dat [wederpartijen] in beroep hun financiële situatie niet met stukken hebben gestaafd. Toch ziet de Afdeling daarin geen aanleiding om de aangevallen uitspraak te vernietigen. De Afdeling is het namelijk met het oordeel van de rechtbank eens dat in dit geval de overtreding minder ernstig is. De consequenties van de overtreding voor het

beschermen van de woonvoorraad en het leefbaar houden van de stad zijn in deze zaak minder verstrekkend. [wederpartijen] hebben de aangetoonde intentie om de woning samen te voegen met hun appartement op [locatie 1]. Zij hebben immers toestemming van de vereniging van eigenaren voor de samenvoeging en aanvragen voor de benodigde vergunningen ingediend. Dat deze aanvragen niet in behandeling zijn genomen omdat ze incompleet waren en dat [wederpartijen] nadat het college de boete heeft opgelegd geen nieuwe aanvraag hebben ingediend, doet daar niet aan af. [wederpartijen] hebben gemotiveerd verklaard dat zij eerst het oordeel van de Afdeling willen afwachten in deze procedure omdat zij niet èn de boete èn de kosten van de vergunningaanvraag en verbouwing kunnen betalen. De rechtbank heeft verder terecht overwogen dat aannemelijk is dat de woning in afwachting van deze vergunningen door hen feitelijk al wel gedeeltelijk als hun eigen woning is gebruikt om te studeren, als opslag en als logeerkamer voor familieleden, die op Terschelling wonen. Hoewel [wederpartijen] geen hoofverblijf hebben in de woning, maken deze omstandigheden dat in dit geval geen sprake is van het ongecontroleerd verdwijnen van woonruimte uit de woonruimtevoorraad. Ook de impact op de leefbaarheid van de stad is daardoor in dit geval minimaal gebleven. Aan de achterliggende redenen van de wetgeving wordt dus voldaan. De rechtbank heeft terecht in dit geval de boete gematigd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2483](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Onderwijs

JnB2020, 810

MK ABRS, 21-10-2020, 201902327/1/A2.

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Wet op het voortgezet onderwijs (Wvo) 4 lid 3

Verordening leerlingenvervoer gemeente Utrecht 2015 (Verordening) 1, 3 lid 2

ONDERWIJS. LEERLINGENVERVOER. Het college heeft in dit geval de op godsdienst berustende schoolkeuze van [appellant] ten onrechte niet geëerbiedigd. Artikel 3, tweede lid, van de Verordening is in strijd met artikel 4, derde lid, van de Wvo.

[...] [Afwijzing] aanvraag van [appellant] om vergoeding van de kosten voor eigen vervoer van zijn [zoon] naar het Cornelius Haga Lyceum in Amsterdam [...].

[...] 5.1. [...] Artikel 3, tweede lid, van de Verordening leerlingenvervoer gemeente Utrecht 2015 stelt voor het kunnen maken van aanspraak op een vervoersvoorziening [...] ten onrechte de eis dat ouders schriftelijk verklaren dat zij overwegende bezwaren hebben tegen het openbaar onderwijs dan wel tegen de richting van het onderwijs van alle bijzondere scholen, van de soort waarop de leerling is aangewezen, die dichterbij de woning zijn gelegen. Daarmee is artikel 3, tweede lid, van de Verordening in strijd met artikel 4, derde lid, van de Wvo. Het college had bij zijn besluit op de aanvraag van

[appellant] om vergoeding van de kosten van leerlingenvervoer deze bepaling dan ook buiten toepassing moeten laten.

Door aan [appellant] op grond van die bepaling de voorwaarde te stellen dat hij in een schriftelijke verklaring de dichterbij gelegen scholen van andere (geloofs)richtingen afwijst voordat hij een kostenvergoeding krijgt om zijn zoon naar de door hem gekozen verder weg gelegen islamitische school te kunnen brengen, heeft het college de op godsdienst berustende schoolkeuze van [appellant] ten onrechte niet geëerbiedigd. Nu [appellant] - die als liberale moslim in zijn algemeenheid geen overwegende bezwaren heeft tegen een openbare school of een bijzondere school van een andere richting - ervoor kiest zijn zoon islamitisch voortgezet onderwijs te laten volgen, kan hij aanspraak maken op een vervoersvoorziening van en naar de door hem voor zijn zoon gekozen school. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2467](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2020, 811

MK ABRS, 21-10-2020, 201908662/1/V6

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

EVRM 6

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1, 15 lid 2, lid 4, 15a

Besluit uitvoering Wav (Buwav) 1 lid 1 aanhef en onder b

WAV. BOETE. BEWIJS. OVERTREDING. VRIJHEID VAN DIENSTVERRICHTING.

Het boeterapport vermeldt niet of [vreemdeling 2] gerechtigd is te werken en te verblijven in een andere lidstaat. Uit het boeterapport volgt evenmin of [vreemdeling 1] gerechtigd is te werken en te verblijven in Bulgarije of een andere lidstaat. Omdat de staatssecretaris heeft nagelaten hierover navraag te doen dan wel nader onderzoek hiernaar te verrichten, is hij er niet in geslaagd voldoende bewijs te leveren van de overtreding van artikel 2, eerste lid, van de Wav.

[...] Bij besluit van [...] heeft de staatssecretaris [appellante] een boete opgelegd van € 16.000,00 wegens overtreding van artikel 2, eerste lid, van de Wav, [...].

[...] 4.6. Ter staving van zijn standpunt dat [appellante] geen succesvol beroep kan doen op de vrijheid van dienstverrichting heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat uit het dossier niet is gebleken dat de vreemdelingen gerechtigd waren in Bulgarije of een andere lidstaat te werken. Uit het boeterapport volgt echter alleen dat [vertegenwoordiger] aan arbeidsinspecteurs heeft meegedeeld dat de Bulgaarse autoriteiten een aanvraag van [bedrijf B] om een tewerkstellingsvergunning voor [vreemdeling 2] hebben afgewezen. Het boeterapport vermeldt niet of [vreemdeling 2] gerechtigd is te werken en te verblijven in een andere lidstaat. Uit het boeterapport volgt evenmin of [vreemdeling 1] gerechtigd is te werken en te verblijven in Bulgarije of een andere lidstaat. Omdat de staatssecretaris heeft nagelaten hierover navraag te doen dan

wel nader onderzoek hiernaar te verrichten, is hij er niet in geslaagd voldoende bewijs te leveren van de overtreding van artikel 2, eerste lid, van de Wav. Dit betekent dat aan [appellante] het voordeel van de twijfel moet worden gegund en de staatssecretaris de boete wegens overtreding van artikel 2, eerste lid, van de Wav ten onrechte heeft opgelegd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2469](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2020, 812

MK ABRS, 21-10-2020, 201905713/1/A3

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3, 10 lid 2 onder g

Archiefwet 3

WOB. DOCUMENTEN. Sms- en Whatsappberichten. Vervolg op ABRS 20 maart 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:899](#). Het niet bewaren van digitale postvakken met sms- en WhatsApp-berichten op een privé-telefoon is niet in strijd, of hoeft dat in ieder geval niet te zijn, met de Archiefwet.

In dit geval heeft de minister eerst na de uitspraak van 20 maart 2019 actie ondernomen wat betreft de sms- en WhatsApp-berichten. Hij heeft onvoldoende erop toegezien dat deze tot die tijd niet werden vernietigd en derhalve niet voldaan aan zijn bewaarplicht.

De na de uitspraak van 20 maart 2019 verrichte zoekslag is voldoende geweest. De mededeling van de minister dat er geen sms- of WhatsApp-berichten onder hem berusten die onder de reikwijdte van het Wob-verzoek vallen, is niet ongeloofwaardig. Gegrond beroep met instandlating rechtsgevolgen.

[...] 2. Bij brief van 9 maart 2016 heeft BTN [red: Branchebelang Thuiszorg Nederland] bij de minister een verzoek ingediend op grond van de Wob. Dit verzoek luidt als volgt: "Hierbij verzoek ik u namens cliënte, BTN, met een beroep op artikel 3 van de Wob, mij alle documenten toe te zenden die onder u berusten betreffende de acties die door of namens u zijn ondernomen naar aanleiding van (uw) bekendheid met de financiële moeilijkheden c.q. het continuïteitsvraagstuk van het thans in surseance verkerende TSN Thuiszorg dan wel daarmee verband houden."

[...] 4. In haar uitspraak van 20 maart 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:899](#), heeft de Afdeling overwogen dat, gezien de ruime betekenis die aan de term "document" als bedoeld in artikel 1, onder a, van de Wob moet worden toegekend, sms- en WhatsApp-berichten ook onder deze term vallen. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat sms- en WhatsApp-berichten die op privételefoons staan niet "onder" het bestuursorgaan "berusten". [...]

[...] 5. Bij besluit van 28 juni 2019 heeft de minister opnieuw op het door BTN gemaakte bezwaar beslist. Gevolg gevend aan de uitspraak van de Afdeling, heeft de minister alsnog een zoekslag verricht naar dergelijke berichten. [...] Voor zover de gevraagde

berichten al aanwezig waren, zijn deze daarom niet meer te achterhalen. De minister wijst het verzoek in zoverre af op grond van artikel 3 van de Wob.

[...] 6.1. Uit artikel 3 van de Archiefwet volgt dat overheidsorganen verplicht zijn de onder hen berustende archiefbescheiden in goede, geordende en toegankelijke staat te brengen en te bewaren, alsmede zorg te dragen voor de vernietiging van de daarvoor in aanmerking komende archiefbescheiden. Sms- en WhatsApp-berichten die bij het uitvoeren van overheidstaken gebruikt zijn, vallen onder de reikwijdte van de Wob en van de Archiefwet. Dat betekent niet dat het niet bewaren van sms- en WhatsApp-berichten in strijd is met de Archiefwet. Een digitaal postvak met sms- of Whatsapp-berichten is als zodanig geen archiefbescheid in de zin van de Archiefwet. Daar komt bij dat de Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: de AVG) een belangrijke rol speelt bij dit soort persoonlijke digitale postvakken. Het bewaren van digitale postvakken met sms- dan wel WhatsApp-berichten impliceert het (blijven) verwerken van veel persoonsgegevens en daarvoor gelden op grond van de AVG eisen van grondslag, noodzaak en proportionaliteit. De AVG kan daarom zelfs dwingen bepaalde gegevens niet langer te bewaren. Hieruit volgt dat het niet bewaren van digitale postvakken met sms- en WhatsApp-berichten op een privé-telefoon niet in strijd is, of in ieder geval niet hoeft te zijn, met de Archiefwet.

Voorts volgt, anders dan Zorgthuisnl betoogt, uit de Gedragsregeling voor de digitale werkomgeving 2016 en de Gedragscode Integriteit Rijk niet dat de minister voorafgaand aan de ontvangst van het Wob-verzoek reeds de - mogelijk - daaronder vallende sms- en WhatsApp-berichten diende te verzamelen en te bewaren. De Gedragsregeling en de Gedragscode bevatten geen afspraken of uitgangspunten over het bewaren of archiveren van documenten, e-mails en sms- en WhatsApp-berichten met het oog op eventuele Wob-verzoeken.

6.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in onder meer de uitspraak van 9 april 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:1214](#), heeft een bestuursorgaan na indiening van een verzoek om openbaarmaking van documenten niet de vrijheid om documenten, waarop dat verzoek betrekking heeft, te vernietigen. Vanaf dat moment dient het behoud daarvan volledig te worden gewaarborgd.

Een bestuursorgaan dient dan ook na de indiening van een verzoek om informatie op grond van de Wob de documenten waarop dat verzoek ziet, te bewaren. Anders dan Zorgthuisnl betoogt, volgt uit het voorgaande niet dat op de minister de plicht rustte om direct na de uitspraak van de rechtbank alle sms- en WhatsApp-berichten die mogelijk vielen onder de reikwijdte van het Wob-verzoek te verzamelen. Omdat de minister hoger beroep had ingesteld kon hij hiermee wachten. Wel moest de minister zorgen dat de sms- en WhatsApp berichten niet verloren zouden gaan. De Afdeling constateert dat de minister eerst na de uitspraak van de Afdeling van 20 maart 2019 actie heeft ondernomen wat betreft de op de bestuurlijke aangelegenheid betrekking hebbende sms- en WhatsApp-berichten. De minister heeft er daarom onvoldoende op toegezien dat deze tot die tijd niet werden vernietigd. Derhalve kan niet worden geoordeeld dat de minister heeft voldaan aan zijn bewaarplicht.

[...] 7.1. In het besluit van 28 juni 2019, zoals nader toegelicht in het verweerschrift, heeft de minister gemotiveerd dat hij eerst na de uitspraak van de Afdeling heeft gezocht

naar sms- en Whatsapp-berichten die mogelijk onder de reikwijdte van het Wob-verzoek vallen. Bij deze zoekslag is eerst nagegaan welke directies van het ministerie, en daarbinnen welke ambtenaren, in de voor dat verzoek relevante periode, waren betrokken bij de bestuurlijke aangelegenheid waarop het verzoek betrekking heeft. In totaal is aan elf functionarissen - waaronder de DGLZ - gevraagd of zij willen nagaan of zij nog over sms- en WhatsApp-berichten beschikken. Ter zitting heeft de minister toegelicht dat voor de betrokken ambtenaren voldoende duidelijk moet zijn geweest dat ook berichten op hun privé-telefoon daaronder vallen. Het resultaat van dit verzoek is dat, met uitzondering van één ambtenaar die sms-berichten terugvond ten behoeve van een ander deelbesluit, geen van de bevroegde ambtenaren die destijds bij het TSN-dossier betrokken zijn geweest, beschikt over sms- en WhatsApp-berichten die onder de reikwijdte van het Wob-verzoek vallen. Daarbij geeft het merendeel van de ambtenaren aan dat zij, voor zover zij zich dat kunnen herinneren, ook niet per sms of WhatsApp hebben gecommuniceerd over de betrokken bestuurlijke aangelegenheid. In het geval dat de betrokken medewerkers herinnering aan dergelijke berichten of communicatie hebben, beschikken zij niet meer over deze berichten. De reden daarvoor is dat zij, al dan niet bij het omwisselen van hun telefoon, de berichten niet hebben bewaard. Voor zover het dit deelbesluit betreft, berusten er dan ook geen sms- of WhatsApp-berichten onder de minister, aldus de minister ter zitting.

7.2. De mededeling van de minister dat er geen sms- of WhatsApp-berichten onder hem berusten die onder de reikwijdte van het Wob-verzoek vallen, is niet ongeloofwaardig. De betrokken ambtenaren hebben desgevraagd hun eigen telefoon en gesprekshistorie doorzocht. Indien zij bij de wisseling van hun telefoon ook een ander telefoonnummer hebben gekregen, dan is de WhatsApp-berichtenhistorie niet meegenomen. Als zij nog hetzelfde telefoonnummer als destijds gebruiken, dan hebben zij, zo blijkt uit de zoekslag, nu geen WhatsApp-berichten op hun telefoon, ook niet ingeval zij de WhatsApp-berichtenhistorie wel op de telefoon zouden hebben overgezet. Voor zover oude telefoons nog door andere personen binnen of buiten de Rijksoverheid worden gebruikt, daargelaten of deze telefoons nog kunnen worden achterhaald, dan zijn daarop geen sms- en WhatsApp-berichten meer te vinden van bij het TSN-dossier betrokken ambtenaren die deze telefoon hebben gebruikt in de periode waarop het Wob-verzoek betrekking heeft. Deze telefoons zijn immers, zoals de minister heeft toegelicht, grondig geschoond of gedemonteerd.

7.3. Het betoog van Zorgthuisnl ter zitting, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 8 januari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:31](#), dat er een meer uitgebreidere digitale zoekslag dient plaats te vinden, leidt niet tot het oordeel dat de verrichte zoekslag onvolledig is geweest. In die uitspraak ging het om het doorzoeken van mailboxen. In de voorliggende zaak gaat het echter om sms- en Whatsapp-berichten op werk- dan wel privé-telefoons van medewerkers van het bestuursorgaan. Berichtenapps zijn niet in beheer van de overheid en de technische functionaliteit voor informatiebeheer binnen de berichtenapps is zeer beperkt. De Afdeling ziet daarom geen grond voor het oordeel dat de door de minister verrichte zoekslag onvoldoende, dan wel onvolledig is geweest.

[...] 8.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (in de uitspraak van 10 februari 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:292](#)), mag onder bepaalde omstandigheden in redelijkheid enig onderzoek van de minister worden verwacht of binnen het bereik van de externe verzending de ontbrekende informatie elders nog beschikbaar was. In deze, door Zorgthuisnl aangehaalde uitspraak betrof het echter documenten waarvan vaststond dat die ook buiten het bestuursorgaan werden verspreid waarbij bekend was om welke specifieke documenten het ging. Uit die uitspraak kan geen verplichting worden afgeleid dat de minister bij externen navraag moet doen naar documenten waarvan niet duidelijk is of deze hebben bestaan. [...]

[...] 10. Gelet op hetgeen is overwogen onder 6.2. is het door Zorgthuisnl tegen het besluit van 28 juni 2019 ingestelde beroep gegrond. Dat besluit komt voor vernietiging in aanmerking. De Afdeling ziet zich voor de vraag gesteld of de rechtsgevolgen van dat besluit in stand kunnen blijven (vgl. de uitspraak van de Afdeling van 3 juni 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1342](#)). Daarbij ligt de vraag voor of aannemelijk is dat de minister thans niet meer beschikt over sms- en WhatsApp-berichten uit de periode waarop het Wob-verzoek van BTN betrekking heeft. De Afdeling acht niet onaannemelijk dat de minister na ontvangst van het Wob-verzoek geen sms- of WhatsApp-berichten heeft verzameld en bewaard, te minder nu de minister tot de uitspraak van de Afdeling van 20 maart 2019 ervan uitging dat dergelijke berichten niet als documenten in de zin van de Wob konden worden aangemerkt. Zoals volgt uit 7.3. en 8.2. bestaat geen grond voor het oordeel dat de door de minister na de uitspraak van de Afdeling van 20 maart 2019 verrichte zoekslag onvoldoende, dan wel onvolledig is geweest. De mededeling van de minister dat er geen sms- of WhatsApp-berichten onder hem berusten die onder de reikwijdte van het Wob-verzoek vallen, is daarom niet ongeloofwaardig.

11. De Afdeling zal het beroep tegen het besluit van 28 juni 2019 van de minister gegrond verklaren. Dat besluit komt wegens strijd met artikel 3:2 van de Awb voor vernietiging in aanmerking. De Afdeling zal evenwel bepalen dat de rechtsgevolgen van dat besluit geheel in stand blijven. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2477](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus

JnB2020, 813

ABRS, 21-10-2020, 202003354/1/A3

korpschef van politie.

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus (Wpbr) 7

Beleidsregels particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus 2019

(Beleidsregels)

WPBR. INTREKKING TOESTEMMINGEN. BEOORDELINGSKADER. Intrekking eerdere verleende toestemmingen medewerker beveiligingsbranche. In dit geval ziet de Afdeling geen aanleiding de vaste jurisprudentie niet te volgen en mocht de korpschef de toestemmingen intrekken.

[...] [Intrekking] [...] toestemmingen om [appellant] beveiligingswerkzaamheden te laten verrichten [...].

[...] 7. De rechtbank heeft overwogen dat het vaste jurisprudentie van de Afdeling is dat de korpschef beoordelingsruimte heeft bij de beoordeling of de betrokkene voldoende betrouwbaar is. Verder heeft de rechtbank overwogen dat het ook vaste jurisprudentie is dat aan medewerkers in de beveiligingsbranche hogere eisen mogen worden gesteld dan aan medewerkers in andere betrekkingen en dat de korpschef daarom de beoordelingsmaatstaf mag hanteren dat de betrouwbaarheid en integriteit van beveiligingsmedewerkers boven iedere twijfel verheven moeten zijn. De Afdeling ziet in hetgeen [appellant] heeft aangevoerd geen aanleiding om deze vaste jurisprudentie niet langer te volgen. Anders dan [appellant] stelt, houdt genoemde maatstaf niet in dat een verleende toestemming al mag worden ingetrokken indien een beveiligiger niet in alle omstandigheden perfect handelt. Volgens paragraaf 3.3 van de Beleidsregels worden immers - kort gezegd - alleen strafrechtelijke veroordelingen voor misdrijven en bepaalde andere strafrechtelijke feiten en omstandigheden in de beoordeling betrokken. Het is dus niet zo dat elke omstandigheid, hoe futiel ook, kan leiden tot intrekking van een toestemming. Bij de intrekking van een eerder verleende toestemming maakt de korpschef bovendien een belangenafweging, waarbij hij onder meer de aard en ernst van een delict meeweegt. Niet valt in te zien waarom bij die belangenafweging niet alle feiten en omstandigheden kunnen worden betrokken.[...]

8. [...] De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de korpschef de toestemmingen mocht intrekken. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2488](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2020, 814

MK ABRS, 20-10-2020, 201904717/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 22 lid 2 c lid 3

Vb 2000 3.86 lid 4 lid 5 lid 6 lid 11 a b, 3.95 lid 3

INTREKKING VERBIJFSVERGUNNING REGULIER. Uitleg toepassing glijdende schaal artikel 3.86 Vb 2000.

4.1. De vreemdeling klaagt terecht dat de rechtbank een onjuiste uitleg heeft gegeven aan artikel 3.86, zesde lid, van het Vb 2000. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 1 juli 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1547](#), volgt uit de tekst van artikel 3.86, zesde lid, van het Vb 2000, zoals die luidt sinds 1 juli 2012, dat onder 'verblijfsduur' in de zin van dat artikel moet worden verstaan: de duur van het rechtmatige verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel I, van de Vw 2000, direct voorafgaande aan het moment waarop het misdrijf is gepleegd of

aangevangen. Met 'het misdrijf' wordt bedoeld: het misdrijf dat aanleiding heeft gegeven voor de toepassing van de glijdende schaal. Bij de wijziging van artikel 3.86 van het Vb 2000 per 1 juli 2012 is het zesde lid van deze bepaling niet gewijzigd. Daarom geldt de uitleg die in de uitspraak van 1 juli 2020 is gegeven ook voor artikel 3.86, zesde lid, van het Vb 2000, zoals dit artikellid luidde van 31 juli 2010 tot 1 juli 2012. Het misdrijf dat aanleiding vormde voor de intrekking van de verblijfsvergunning is gepleegd op 26 januari 2012. Gelet op het overgangsrecht als bedoeld in artikel II van het Besluit van 26 maart 2012 (Stb. 2012, 158), is daarmee de glijdende schaal uit artikel 3.86 van het Vb 2000 van toepassing zoals die gold tussen 31 juli 2010 en 1 juli 2012. De datum 26 januari 2012 is dus bepalend voor het berekenen van de verblijfsduur.

Omdat de vreemdeling ten tijde van dit misdrijf ruim negenentwintig jaar rechtmatig verblijf had in Nederland, verzet artikel 3.86, elfde lid, aanhef en onder b, van het Vb 2000 zich tegen intrekking van de verblijfsvergunning.

[ECLI:NL:RVS:2020:2460](https://ecli.nl/RVS:2020:2460)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2020, 815

MK ABRS, 20-10-2020, 202002287/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

ASIEL. De staatssecretaris mocht de verklaringen die de vreemdeling heeft afgelegd tegenover de KMar bij binnenkomst in Nederland betrekken bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.1. De staatssecretaris betoogt terecht dat in de processen-verbaal van de KMar staat dat de vreemdeling uit eigen beweging heeft verklaard over de reden van zijn asielaanvraag. Zoals de staatssecretaris betoogt, maakt de enkele omstandigheid dat informatie is afgelegd voorafgaand aan of tijdens de rust- en voorbereidingstijd nog niet dat deze informatie niet mag worden betrokken (Stb 2010, 244, p. 17).

2.1.1. Dat de verklaring is afgelegd tegenover de KMar, die geen deel uitmaakt van het bestuursorgaan dat beslist op de asielaanvraag, maakt dit niet anders (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 6 april 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1022](https://ecli.nl/RVS:2016:1022)). De staatssecretaris moet immers een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling verrichten, waarbij hij alle door de vreemdeling afgelegde verklaringen en overgelegde bewijsmiddelen over de reden waarom hij in Nederland asiel wil in onderlinge samenhang en in het licht van de overige afgelegde verklaringen, overgelegde bewijsmiddelen en overige omstandigheden moet bezien (vergelijk bijvoorbeeld de uitspraken van de Afdeling 18 november 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3652](https://ecli.nl/RVS:2015:3652), 13 april 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:890](https://ecli.nl/RVS:2016:890) en 1 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:897](https://ecli.nl/RVS:2020:897)).

2.1.2. Tot slot heeft de staatssecretaris terecht betoogd dat de vreemdeling tijdens het nader gehoor is geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen en in de gelegenheid is gesteld hierop te reageren. Hierdoor is hij, in overeenstemming met

artikel 3.113, tweede lid, van het Vb 2000, in de gelegenheid gesteld om de tegenstrijdigheid uit te kunnen leggen en heeft hij op die manier zo volledig mogelijk de voor zijn aanvraag noodzakelijke elementen kunnen aanvoeren.

[ECLI:NL:RVS:2020:2459](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rvs/2020/2459)

JnB2020, 816

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 19-10-2020, AWB 19/6626 en 19/6627

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2011/95/EU 15 c

ASIEL. Prejudiciële vragen aan het HvJEU over de uitleg van artikel 15, aanhef en onder c, van de Kwalificatierichtlijn.

Eisers hebben de Afghaanse nationaliteit en zijn sjiit en Hazara. Eiser is afkomstig uit de provincie Ghazni en eiseres uit de provincie Logar. Eisers zijn sinds eind 2015 in Nederland. Zij hebben drie minderjarige kinderen. Eiseres wordt behandeld voor PTSS. Kind 2 vertoont een fikse achterstand in spraak- en taalontwikkeling en heeft langdurige gedrags- en emotionele problemen. Sinds juni 2019 is het gezin in behandeling bij de stichting Jeugdhulp. Daarnaast is het gezin aangemeld bij Centrum '45 voor de behandeling van psycho-traumatische klachten. In geschil is of verweerder terecht aan de afwijzing van de asielaanvragen ten grondslag heeft gelegd dat eisers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 15, aanhef en onder c, Kwalificatierichtlijn.

De rechtbank wenst het Hof de volgende prejudiciële vragen te stellen:

1. Beoogt artikel 15, aanhef en onder c, van de Kwalificatierichtlijn uitsluitend bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dat artikelonderdeel bedoelde bedreiging? En valt deze uitzonderlijke situatie onder de 'most extreme case of general violence', zoals bedoeld in het arrest N.A. tegen het Verenigd Koninkrijk?

Indien het eerste deel van de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord:

2. Dient artikel 15, aanhef en onder c, van de Kwalificatierichtlijn aldus te worden uitgelegd dat ook een minder hoge mate van willekeurig geweld dan de eerdergenoemde uitzonderlijke situatie, in samenhang met persoonlijke en individuele omstandigheden van een verzoeker ertoe kan leiden dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een verzoeker die terugkeert naar het betrokken land of naar het betrokken gebied een risico loopt op de in dat artikellid bedoelde bedreiging?

Indien de tweede vraag bevestigend wordt beantwoord:

3. Dient in dat kader een glijdende schaal te worden gehanteerd met een differentiatie in mogelijke niveaus van willekeurig geweld en de daarbij behorende mate van individuele omstandigheden? En welke persoonlijke en individuele omstandigheden kunnen een rol spelen bij de beoordeling van de beslissingsautoriteit en de nationale rechter?

Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord:

4. Wordt aan het bepaalde in artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn voldaan wanneer aan een verzoeker die zich in een situatie bevindt waarin sprake is van een mate van willekeurig geweld die minder hoog is dan in de bedoelde uitzonderlijke situatie en hij bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt (onder meer) om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, uitsluitend subsidiaire bescherming wordt verleend op grond van artikel 15, aanhef en onder a of b, van deze Kwalificatierichtlijn?

[ECLI:NL:RBDHA:2020:10488](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2020/10488)

JnB2020, 817

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 19-10-2020, NL20.15181, NL20.15183, NL20.15188 en NL20.15194

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

ASIEL. Statushouders in Bulgarije. Verweerder moet zich nader vergewissen bij de Bulgaarse autoriteiten. Eisers, een vrouw met vier (inmiddels) meerderjarige kinderen, hebben een vluchtelingenstatus in Bulgarije. Onder verwijzing naar hun eigen relazen en actuele landeninformatie betogen zij dat zij in Bulgarije geen identiteitsdocument kunnen verkrijgen omdat ze geen woonruimte hebben en geen woonruimte kunnen krijgen omdat ze geen identiteitsbewijs kunnen krijgen. Bulgarije heeft bovendien (ook) in strijd met de Kwalificatierichtlijn al zeven opvolgende jaren geen enkele integratievoorziening voor statushouders aldus eisers. Verweerder heeft zijn bestreden besluiten en reactie op de beroepsgronden enkel gemotiveerd door te verwijzen naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel en uitspraken van de Afdeling van 28 augustus 2019 en 30 mei 2018. Deze wijze van motiveren volstaat niet. Verweerder moet zelf een zorgvuldige beoordeling maken van de vraag of in de onderhavige procedure ten aanzien van eisers kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en moet daarbij inhoudelijk ingaan op de argumenten en onderbouwing van eisers. Verweerder kan zich niet beperken tot de vaststelling dat de Afdeling nog nooit heeft overwogen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel als het om vreemdelingen gaat aan wie Bulgarije een status heeft verleend.

De rechtbank concludeert dat de besluiten ontoereikend zijn gemotiveerd en dat gelet op alle beschikbare actuele informatie over de juridische en feitelijke positie van statushouders, waaruit gedurende geruime tijd steevast hetzelfde beeld naar voren komt, verweerder zijn besluiten alleen nader kan motiveren door zich te vergewissen bij de Bulgaarse autoriteiten.

De rechtbank doet een einduitspraak in plaats van een tussenuitspraak om zodoende verweerder uitdrukkelijk in de gelegenheid te stellen hoger beroep in te stellen omdat verweerder zich uitsluitend heeft gebaseerd op de jurisprudentie van de Afdeling.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:10437](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2020/10437)

[Naar inhoudsopgave](#)